

г) Езыкътъ е *благозвученъ*, когато съ съчетаніето на буквытъ са удовлетворяватъ щѣніята на слуха. — Езыцѣтъ, въ които преобладаватъ съгласныгъ буквы, сж по-мѣкны за произносяны и грубы за слуха; а въ които преобладаватъ гласныгъ буквы, тѣ сж по-лесны за произносянье, по-пріятны за слуха. За туй първытъ сж по-способны за изразеніе на високото и силното, нежели на милото и нѣжното, а послѣднытъ, на опаки, по-сж способны за изразеніе на милото и нѣжното, нежели на високото и силното. А езыцѣтъ, въ които са уравнивають буквытъ гласны и съгласны, тѣ биватъ способны за изразеніе и на еднытъ и на другытъ явенія. Отношеніето между гласнытъ и съгласнытъ зависи отъ народныя характеръ и отъ мѣстността.

д) Езыкътъ бива *изобразителенъ*, когато въ думытъ са отражаватъ предметытъ, а въ рѣчитѣ — пълнытъ картины на явеніята; когато невидимото става видимо, отвлеченото — осязаемо. Изобразителността на езика зависи отъ живостта на народното въображеніе.

Изобщо: въ думытъ са изразява кругатъ на понятіята на народа, въ форми́тъ — неговата способностъ на представленіето, въ благозвучіето — неговътъ характеръ и мѣстность: слѣдователно, езикътъ е представител на народныя животъ.

* **Мѣстны и временны отличія на езика.** — Животътъ на единъ народъ са развива въ пространството и времето: отъ различіето на жавота, което бива споредъ тѣзи двѣ условія, произхождатъ въ езика отличія *мѣстны и временны*. — Колкото по-много пространство занимава единъ народъ на земята, колкото е разнообразно туй пространство, колкото по-разноплемененъ е този народъ, колкото сж поразличны неговытъ съѣды: толкозъ е по-разнообразенъ животътъ на този народъ, толкозъ по-много сж мѣстнытъ от-